

Druhá bolest: útěk do Egypta

(Mt 2, 13-23)

Několik dní po Narození Páně jim anděl řekl, aby uprchli, protože kdyby je Herodes našel, Krista by zabil.

Smutek Panny Marie pramení z nebezpečí pro jejího Syna, ale musela mít také důvěru v Boží plán. Anděl řekl Josefovi, aby uprchl. Při Zvěstování přišel k Marii anděl. Anděl řekl Josefovi pravdu o Mariině stavu. Andělé hlásali narození Páně a řekli pastýřům, aby se přišli podívat na Pána. Proto je sice smutná kvůli tomu, že existuje nebezpečí, je smutná, že by někdo nenáviděl tolik, že by zabil jejího Syna, je smutná, že se nemůže vrátit do svého domova a musí jít na místo, které v době, kdy tam přebývali Židé, bylo plné démonů. Ale když vám anděl řekne, abyste něco udělali, uděláte to s důvěrou a věříte, že je to správná věc.

Také se zdá, že i když se v té době zprávy pravděpodobně pohybovaly pomalu, Maria a Josef brzy slyšeli o zabíjení tolika dětí, což nesmírně zvýšilo jejich zármutek. Zejména u Panny Marie. Jak by nemohla vědět, že všechny ty děti zemřely v souvislosti s narozením jejího Syna? Těžké břemeno.

Smutek z útěku do Egypta tedy nebyl jen na několik dní. Muselo to trvat dlouho.

Maria, Neposkvrněná, také samozřejmě nikdy nezapomněla, že se zároveň uskutečňuje Boží plán. V té jistotě zůstala radostná, zatímco trpěla pro ostatní. Takto Maria dává příklad křesťanského zármutku, který nikdy nesmí být bez důvěry v Boží prozřetelnost. Jan Zlatoústý kázal ve svých komentářích k Matoušovi (8.2):

Sami nemusíte být znepokojeni, pokud trpíte nesčetnými nebezpečími. Neočekávejte, že budete okamžitě oslavováni nebo korunováni za své potíže. Místo toho si můžete pamatovat trpělivý příklad matky dítěte, která nese všechny věci ušlechtilé, s vědomím, že takový život uprchlíka je v souladu s uspořádáním duchovních věcí. Máte podíl na práci, na níž měla podíl sama Maria. Stejně tak i mudrci. Byli ochotni vzdát se tajně v ponižující roli uprchlíků.

Svatá rodina, pravděpodobně chudá, musela uprchnout do Egypta přímo, aniž si mohla doma posbírat cokoli ze svého majetku. Měli dary, které jim dali mudrci, což jim pravděpodobně pomohlo. Ale nevěděli, jak dlouho budou pryč, museli žít skromně a museli také pracovat. Tesař může pracovat kdekoli. Přesto si myslím, že se na cizím území, kde bylo těžké vyhnout se kontaktu s pohanskými démonickými symboly a kulty, museli ocitnout v

izolaci, tichosti a nenáročnosti přísné střídmosti. Takže smutek Nejsvětější Panny byl ještě provázen nedostatkem jistoty o délce jejich vyhnanství. A představme si, jaké starosti nese Josef, aby chránil a zabezpečil rodinu. I přes tento zármutek a starost věděli, že se mohou spolehnout na Boží prozřetelnost. Postará se o ně. Čekali v skromné trpělivosti, vyrovnávali se s nejistotou skrze naději a s pomocí vlastní práce a snahy.

K útěku do Egypta muselo dojít z dalších důvodů. V průběhu dějin spásy Bůh předpověděl ve zjeveních a inspiraci proroků určitá znamení, podle nichž by mohl být rozpoznán Jeho Syn. V Matoušově popisu je nám dokonce poskytnuta nápověda: „Tím se naplnilo to, co řekl Hospodin skrze proroka (Ozeáš): Z Egypta jsem povolal svého syna.“

Zvažme toto mesiášské proroctví v Ozeášovi 11, 1 a Krista jako nového Mojžíše. Mojžíš sotva unikl před zabitím z ruky faraona (Exodus 2). Kristus sotva unikl Herodovi (Matouš 2). Blahoslavená Panna i Josef tuto epizodu v životě Mojžíše znali, takže jejich útěk do Egypta pro ně pravděpodobně znamenal jak pospíchání do bezpečí, tak i velké vzrušení z Božího plánu.

Později Kristus změnil vodu ve víno, neboť když se Mojžíš snažil osvobodit lid, proměnila se voda v krev. Kristus nakrmí lidi v pustině chlebem tak, jako mana sytila lid na jejich cestě pouští. A je zde mnoho dalších Mojžíšských paralel, o kterých můžeme přemýšlet.

pokračování